

Arrest

nr. 210 480 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2 / 0101
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. JANSSENS *loco* advocaat T. OP DE BEECK, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 februari 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende op 16 februari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 juni 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 30 juni 2016 richtte de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een vraag aan de commissaris-generaal om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op grond van informatie van

de stad Antwerpen betreffende het gedrag van verzoeker sinds 2014 waardoor “het niet langer aangewezen (lijkt) dat de Belgische autoriteiten hem subsidiaire bescherming verlenen”.

1.4. Verzoeker werd in augustus 2016 meermaals opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal omwille van een nieuw element, maar hij gaf hieraan nooit gevolg. De commissaris-generaal trof op 20 oktober 2016 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus die op 16 december 2016 door de commissaris-generaal werd ingetrokken omdat verzoeker niet werd opgeroepen op het correcte adres.

1.5. De commissaris-generaal verzond op 6 februari 2017 een nieuwe oproeping voor een gehoor wegens een nieuw element, waaraan verzoeker wel gevolg gaf.

1.6. De commissaris-generaal trof op 21 april 2017 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 24 april 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van gemengd Arabisch-Koerdische afkomst bent, en op 1 januari 1980 in Mosul (provincie Nineveh, Irak) bent geboren. Vanaf 2006 baatte u met uw buurman D.(...) een kiosk uit in de toeristische regio al Ghabat, Mosul. Naast frisdrank verkocht u er op discrete wijze alcoholische dranken. Op 5 oktober 2008 vond uw zakenpartner een dreigbrief bij de winkel. In de brief stond dat jullie moesten stoppen met de verkoop van alcohol. Jullie staakten tijdelijk de verkoop van alcohol, maar besloten die kort nadien te hervatten. Op 8 december 2008 schoten onbekenden uw zakenpartner neer. Er werd ook een nieuwe dreigbrief achtergelaten. U diende klacht in bij de politie en dook onder bij uw oom in de wijk Rashidiya. Op 18 december 2008 verliet u Irak, vergezeld van uw echtgenote I.(...) H.(...) S.(...) (OV (...) – (...): toekenning subsidiaire beschermingsstatus dd. 02/07/2009). Op 16 februari 2009 dienden jullie in België een asielaanvraag in. Ter staving van jullie beider asielaanvragen legde u uw identiteitskaart (dd. 10/11/2006) en uw nationaliteitsbewijs (dd. 31/03/1997) voor. Uw echtgenote legde geen identiteitsdocumenten voor.

Op 29 juni 2009 nam het CGVS in hoofde van jullie beiden een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte geen geloof aan de door jullie aangehaalde asielmotieven, met name de problemen als gevolg van de alcoholverkoop. U en uw echtgenoot spraken zich namelijk tegen over het moment waarop u de winkel opende, de dreigbrief, en jullie rouwbetuiging aan de familie van uw zakenpartner. Verder bleek u ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over de dreigbrieven en over de identiteitsdocumenten van uw echtgenote. Gezien de toenmalige veiligheidssituatie in Mosul werd jullie de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

In 2012 reisde u naar Irak. U verbleef 15 dagen in Zummar (provincie Nineveh-Mosul, Irak) om er uw zieke moeder te bezoeken. U reisde middels uw eigen Iraaks paspoort. Nadien keerde u terug naar België. In 2013 opteerde uw echtgenote I.(...) H.(...) S.(...) voor vrijwillige terugkeer naar Irak via IOM. Bij terugkeer vestigde ze zich bij haar familie die ondertussen ook in Zummar (provincie Nineveh) woonde. Op 20 december 2013 werd uw echtgenote I.(...) H.(...) S.(...) ambtshalve geschrapt door de stad Antwerpen. In 2013 keerde u zes maanden terug naar Irak. U verbleef er bij uw familie in Zummar en probeerde uw echtgenote te overhalen om terug te keren naar België. Uw familie werd in Zummar bedreigd aangezien jullie lange tijd in Europa hadden verbleven. Na zes maanden keerde u alleen en onverrichter zake terug naar België. Uw echtgenote bleef ter plekke.

Op 5 juni 2014 meldde u zich bij de Antwerpse stadsdiensten. U gaf te kennen dat u België gedurende een langere periode wou verlaten. Een paar dagen later reisde u naar Zummar. Op 2 augustus 2014 veroverde IS ('Islamitische Staat') Zummar. U en uw familieleden verlieten de stad en vestigden zich achtereenvolgens twee dagen in Burdiyah, vijf à zes dagen in Omar Khaled, en anderhalve maand in Shailah. Ondertussen had een coalitie van Koerdische en Arabische troepen Zummar heroverd. Twee weken na de herovering keerde u met de familie terug naar jullie eigen woning.

Op 4 juni 2015 meldde u zich opnieuw bij de Antwerpse stadsdiensten. U liet uw verblijfstitel verlengen en gaf op 11 juni 2015 te kennen dat u België opnieuw voor langere tijd zou verlaten. Een paar dagen later keerde u terug naar Zummar. U verbleef er ongeveer een jaar bij uw familie. Op 3 juni 2016 meldde u zich opnieuw bij de Antwerpse stadsdiensten om uw verblijfstitel te verlengen.

Op 30 juni 2016 ontving het CGVS een brief van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd verzocht om de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, in te trekken.

Op 8 augustus 2016 vroeg uw broer S.(...) R.(...) I.(...) H.(...) (OV (...) – (...): toekenning subsidiaire beschermingsstatus dd. 02/12/2016) in België asiel aan.

U werd door het CGVS opgeroepen voor een gesprek op 22 augustus 2016. U was niet aanwezig voor gehoor en gaf geen geldige reden ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen de wettelijke voorziene termijn. Eveneens verzaakte u schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigden. Op 20 oktober 2016 nam het CGVS in hoofd van u een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS. Volgens u had u de oproepingsbrief niet ontvangen. Bovendien was de brief niet op correcte wijze verstuurd. Op 19 december 2016 trok het CGVS haar beslissing in.

U legt volgende documenten voor: paspoort dd. 22/02/2012, Model 8 - Stad Antwerpen dd. 11/06/2015. Na het gehoor liet u via uw advocaat nog een kleurenkopie van een Iraaks nationaliteitsbewijs en van een identiteitskaart bezorgen.

B. Motivering

Niettegenstaande u op 2 juli 2009 de status van subsidiaire bescherming werd toegekend, moet deze heden worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u herhaaldelijk en voor langere periodes naar Irak bent teruggekeerd.

U verklaart dat u in 2012 vijftien dagen in Irak verbleef, in 2013 zes maanden in Irak verbleef, en de periode juni 2014 en juni 2016 grotendeels in Irak doorbracht. Uw paspoort geeft een meer gedetailleerd beeld van uw verblijf in Irak vanaf het najaar van 2012 tot maart 2016. Een optelsom leert dat u bijna drie volledige jaren in Irak doorbracht (zie Documenten, paspoort dd. 22/02/2012).

Bovendien blijkt dat uw echtgenote in 2013 voor vrijwillige terugkeer met IOM opteerde en dat ze tot op heden, samen met uw dochter D.(...), in Irak verblijft. Ook uw broer S.(...) R.(...) I.(...) H.(...) (OV (...) – (...): toekenning subsidiaire bescherming dd. 02/12/2016) keerde in 2012, na een initieel verblijf in België, met zijn Belgische echtgenote K.(...) N.(...) H.(...) (NN (...)) terug naar Irak. Pas in 2016 reisden hij en zijn gezinsleden opnieuw naar België. Ook uw overige gezinsleden en uw schoonfamilie verblijven tot op heden in Irak.

Bovenstaande (objectieve) vaststellingen lijken er op te wijzen dat u in Irak voor uzelf en uw familieleden een verblijfsalternatief voor handen heeft of had. Uw herhaalde en langdurige terugkeer toont op zich reeds aan dat u niet langer nood heeft aan internationale bescherming.

Het CGVS stelt verder vast dat u bijzonder tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw terugkeer en uw langdurig verblijf in het buitenland.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u bij de stad Antwerpen te kennen gaf dat u van plan was België te verlaten met bestemming Turkije (Zie Landeninformatie, Vraag tot intrekking van het statuut subsidiaire bescherming dd. 30/06/2016). U gaf, in weerwil tot wat u tijdens het gehoor verklaart (zie CGVS, p. 3, 5), niet te kennen dat u met goedkeuring van de stadsdiensten naar Irak bent teruggekeerd. Integendeel, in het verzoekschrift opgesteld tegen de initiële intrekkingsbeslissing van het CGVS (dd. 20/10/2016), ontkent u bij monde van uw advocaat op formele wijze dat u naar Irak bent teruggekeerd. Volgens het verzoekschrift verbleef u enkel voor familiebezoek in Turkije (zie Administratief dossier, Verzoekschrift dd. 18/11/2016). Uit uw verklaringen tijdens het gehoor en de neergelegde documenten blijkt echter dat u verschillende keren naar Irak bent teruggekeerd (zie verder).

De vaststelling dat u uw terugkeer naar Irak probeerde te verbergen, doet niet enkel de nodige vragen rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid, het toont bovendien aan dat u doelbewust verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Het toont aan dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke (verblijfs)situatie in uw land van herkomst.

Vervolgens hecht het CGVS geen geloof aan uw voorgehouden gemengd Arabisch-Koerdische afkomst. Zowel bij het doorlopen van uw initiële asielaanvraag als tijdens de procedure in het kader van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus geeft u te kennen dat u van gemengde afkomst bent en in Irak 'als Arabier wordt beschouwd'. U beweert dat u de zoon bent van een Arabische vader en een Koerdische moeder (zie CGVS, p. 9, 11). Dit staat haaks op wat uw broer S.(...) verklaart bij het doorlopen van zijn asielaanvraag in 2016. Tijdens zijn gehoor op 18 oktober 2016 stelt S.(...) namelijk dat hij een Koerd is en dat jullie beide ouders van Koerdische afkomst zijn (zie CGVS, S.(...), p. 3-4).

Vervolgens verklaart u dat uw kennis van de Koerdische taal eerder beperkt is (zie CGVS, p. 9). Ook dat is opmerkelijk aangezien u ondertussen twaalf jaar in het Koerdisch met uw Koerdische echtgenote communiceert. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat u in het kader van uw beroepsprocedure de

bijstand van een tolk Badini heeft gevraagd, wat veelzeggend is (zie Administratief dossier, Verzoekschrift dd. 18/11/2016).

Ook uw Facebookprofiel, door u kenbaar gemaakt tijdens het gehoor van 3 maart 2017, ondermijnt uw verklaringen. Zo maakt u op Facebook duidelijk dat u in 'Zaxoi' woont, in wezen een Chinese stad maar toch vooral een duidelijk verwijzing naar de Noord-Iraakse stad Zakho (provincie Dohuk). Verder blijkt uit uw vriendenlijst dat u een grote Koerdische kennissenkring heeft en dat niet weinigen onder hen uit Zakho afkomstig zijn. Verder blijkt u diverse Facebookgroepen omtrent de Koerdische zaak te liken en post u herhaaldelijk over de Koerden en de Koerdische zaak. Niet zelden is er een link met Zakho, zoals foto's van de bekende brug in Zakho. Daarnaast bent u op diverse foto's te zien terwijl u traditionele Koerdische kledij draagt. Op enkele van de foto's poseert u gewapend en in traditionele Koerdische kledij voor een Koerdische vlag, geflankeerd door enkele gewapende Peshmerga (zie Landeninformatie, screenshots Facebook).

Tijdens het gehoor van 3 maart 2017 geeft u ook te kennen dat u zich op een bepaald moment bij de Peshmerga aanbood om hen bij te staan bij de herovering van het dorp Barzan, een dorp met een aan IS loyale bevolking. U verklaart dat u gewapend was maar dat de Peshmerga u verbood om aan de strijd deel te nemen (zie CGVS, p. 15). Zonder verder uitspraak te doen of u al dan niet aan de herovering van Barzan deelnam, wijst het CGVS erop dat uit COI blijkt dat de Yezidische bevolking en Koerdische troepen in het dorp represailles namen tegen de Arabische bevolking (zie Landeninformatie, rapport HRW, p. 4, 45, 54-55). Het is niet geloofwaardig dat u zich als Arabier zou aanbieden bij een Koerdische strijdmacht die zich tegen de Arabische bevolking keerde.

Op basis van bovenstaande nieuwe elementen is het CGVS van mening dat u in werkelijkheid van Koerdische afkomst bent, wat uiteraard implicaties heeft voor uw verblijfsmogelijkheden in Irak (zie verder).

Daarenboven blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw langdurig verblijf in Zummar.

U verklaart bij terugkeer naar Irak enkel in Zummar te hebben verbleven. Enkel in de periode augustus - oktober 2014, wanneer IS de stad onder controle had, verbleef u in de omliggende gebieden (zie CGVS, p. 4, 5-6). Daarbij is het opmerkelijk dat u niet van meet af aan te kennen gaf dat u in augustus 2014, quasi onmiddellijk na uw aankomst in Zummar, de regio diende te verlaten. Integendeel, het is pas wanneer het over uw verblijf in Irak anno 2015-2016 gaat, dat u aangeeft dat u voordien enkele maanden ontheemd was. Dit komt weinig doorleefd over en doet vragen rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien staan uw verklaringen in schril contrast tot wat uw broer liet optekenen tijdens zijn gehoor op het CGVS. Waar u verklaart dat u twee weken na de verdrijving van IS opnieuw toegang kreeg tot de stad, verklaart uw broer dat hij en de rest van de familie nadien niet konden terugkeren. Volgens hem was Zummar volledig vernield en diende uw familie jarenlang in een vluchtelingenkamp in Zakho te verblijven (zie CGVS, S.(...)). Ook de voorhanden zijnde COI bevestigt dat de terugkeer van intern ontheemden naar Zummar problematisch verliep, zeker voor de Arabische bevolking (zie Landeninformatie, Zummar).

Vervolgens kan u geen goede reden formuleren om te verklaren waarom uw familie én schoonfamilie uw hun regio van herkomst, Rashidiya (Mosul), verlieten en naar het landelijke en het hun onbekende Zummar verhuisden (zie CGVS, p. 8, 9). U wijt hun verhuis namelijk aan de problemen die u als alcoholverkoper had. Aangezien het CGVS geen geloof hecht aan deze problemen kan deze reden onmogelijk in overweging worden genomen. Daarnaast verwijst u naar de slechte veiligheidssituatie in Mosul en de discriminatie waaraan uw familie werd blootgesteld (zie CGVS, p. 8). Gevraagd om toe te lichten wat uw familie en schoonfamilie naar Zummar dreef, een verhuis die in het toenmalige klimaat in Irak niet voor de hand lag, geeft u geen overtuigend antwoord. U verwijst nogmaals naar de onveilige situatie in Irak, stelt dat Zummar ver van Mosul ligt, dat het dicht bij de dam en de rivier ligt, en dat uw familie er in de landbouw werkte (zie CGVS, p. 9). U treedt verder niet in detail over de redenen van hun verhuis en de redenen waarom ze precies naar Zummar en niet naar een andere regio verhuisden.

Daarnaast legt u niet het minste begin van bewijs voor betreffende uw langdurig verblijf in Zummar. Evenmin beschikt u over enig begin van bewijs dat aantoont dat uw familie of schoonfamilie er ooit heeft verbleven. Net zoals bij het doorlopen van uw initiële asielprocedure legt u trouwens geen enkel bewijs voor betreffende de identiteit, afkomst, en verblijfplaatsen van uw Koerdische echtgenote en uw dochter D.(...) (zie CGVS, p. 8, 10). Ook op basis van uw paspoort kan niet worden besloten dat u in Zummar verbleef. Het paspoort bevestigt enkel dat u Irak via de Koerdische Autononome Regio (KAR of 'Kurdish Regional Government') in en uit reisde.

Terwijl u tijdens het gehoor laat uitschijnen dat u al die tijd enkel en alleen in Zummar verbleef, u zou enkel voor het werk een aantal omliggende dorpen hebben bezocht, blijkt uit uw paspoort dat u herhaaldelijk heen en weer reisde tussen Irak en Turkije. Soms reisde u nog dezelfde dag terug, soms verbleef u voor een langere periode buiten Irak. Hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen aan en beaamt u af en toe naar Turkije te zijn gereisd. Volgens u 'verveelde' u zich in Zummar waardoor u naar Turkije of België wou reizen. Keer op keer viel het gemis van uw dochter u te zwaar, wat u deed besluiten

om naar Zummar terug te keren (zie CGVS, p. 11). Het spreekt voor zich dat dit een uiterst bedenkelijke uitleg is. Dat u doorheen het gehoor uw verklaringen dient aan te passen om a posteriori tot een coherent relaas te komen doet uiteraard twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het ondersteunt het vermoeden dat u wil verhinderen dat het CGVS zicht krijgt op uw werkelijke situatie in Irak. Bovendien is het bijzonder opvallend en weinig aannemelijk dat u gezien de toenmalige situatie in Zummar, een regio in betwist gebied langs de frontlijn tussen de Koerdische autoriteiten en IS, schijnbaar probleemloos kon heen en weer reizen tussen Turkije, de KAR, en Zummar (provincie Nineveh). Deze mobiliteit staat in schril contrast met de reeds vermelde COI waaruit blijkt dat duizenden ontheemden grote moeite ondervonden om naar Zummar terug te keren.

Vervolgens is het frappant dat u ondanks de voorgehouden problemen in Zummar geen enkele poging heeft ondernomen om uzelf en uw familie veilig te stellen. U beweert namelijk dat uw schoonzus er met de dood werd bedreigd - wat haar echtgenoot, uw broer, vreemd genoeg niet vermeld tijdens zijn asielprocedure, dat jullie herhaaldelijk verbaal werden geïntimideerd, dat er grote spanningen waren tussen de Arabische en Koerdische bevolking, dat IS jullie regio bedreigde, en dat uw echtgenote niet langer in de regio wou blijven (zie CGVS, p. 5, 6, 12, 13). Naar eigen zeggen heeft u op geen enkel moment een verblijfsalternatief voor u of uw familie gezocht of overwogen. Aangezien u omwille van uw familie naar Irak bent teruggekeerd en van plan bent om uw familie naar België over te brengen (zie CGVS, p. 3, 4, 14), is het geheel onaannemelijk dat u niet naar mogelijke oplossingen op zoek ging. Deze vaststelling staat bovendien in schril contrast met uw eigen gedrag. U pendelde namelijk herhaaldelijk tussen Irak en Turkije. Dat u op uw eentje ter ontspanning naar Turkije reisde en ondertussen uw familie in betwist gebied in het ongewisse hield, komt weinig overtuigend of doorleefd over. U verklaart dat u niet de middelen noch het netwerk had om uw familie ergens anders onder te brengen maar deze blote bewering kan bezwaarlijk overtuigen.

Het CGVS erkent voorts dat u wel degelijk een zekere kennis van Zummar lijkt te etaleren. Zo schetst u de geografische ligging van Zummar en vermeldt u de controleposten, de procedures om de grens tussen de KAR en Centraal-Irak over te steken, het strijdverloop tussen IS en de Iraakse coalitie, en de vluchtelingenstroom (zie CGVS, p. 11-13). Het CGVS doet verder geen uitspraak over hoe correct deze informatie is, maar wijst er op dat het geheel onduidelijk is hoe u deze informatie verkreeg aangezien u allerm minst aannemelijk maakt dat u bijna drie jaar in Zummar heeft verbleven.

Verder kan u niet overtuigen dat u en uw familieleden zich als etnische Koerden niet in de KAR kunnen vestigen.

U beweert dat u, uw familie, en uw schoonfamilie niet worden toegelaten in de KAR aangezien jullie burgerlijk register in Mosul en Zummar ligt, maar dat zijn weinig meer dan blote beweringen. U heeft verder niet het minste begin van bewijs dat werkelijk uw hele familie én schoonfamilie in Mosul en Zummar werden geregistreerd. Uw verklaringen staan bovendien in schril contrast met de vaststelling dat u doorheen de jaren schijnbaar probleemloos de KAR kon in- en uitreizen.

Vervolgens beweert u er niet te kunnen wonen en werken. U heeft namelijk geen borgpersoon die zich voor u garant wil stellen (zie CGVS, p. 14). Het CGVS wijst er nogmaals op dat dit weinig meer zijn dan blote beweringen en dat u geen zicht biedt op uw werkelijke situatie in Irak bij terugkeer.

Tot slot kan u niet overtuigen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

U verklaart dat u niet terug kan naar Irak omdat het er erg onveilig en 'onmenselijk' is (zie CGVS, p. 16). Verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst volstaan echter niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen.

Vervolgens verwijst u naar uw eerdere problemen als gevolg van uw alcoholverkoop (zie CGVS, p. 16). Het CGVS hechtte geen enkel geloof aan deze problemen en wijst er op dat u niet in beroep ging tegen de initiële beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U brengt geen nieuwe elementen aan die een ander licht op de beoordeling van het CGVS werpen.

Daarnaast beweert u te worden geviseerd omdat u jarenlang in Europa hebt gewoond (zie CGVS, p. 16). Aangezien u geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen in Irak en aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw langdurig verblijf in Zummar, kan geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden vrees. Verder haalt u geen concrete elementen aan die deze vrees onderbouwen. Bovendien bent u uit eigen beweging, vrijwillig, én voor langere periode naar Irak teruggekeerd. U keerde enkel naar België terug om er uw verblijfstitel te verlengen, om vervolgens opnieuw naar Irak te vertrekken. Dergelijk gedrag doet in ernstige mate afbreuk aan de voorgehouden vrees.

U brengt geen andere elementen aan die aantonen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Uit bovenstaande vaststellingen kunnen volgende conclusies worden getrokken:

U bent effectief voor langere tijd, bijna drie jaar, naar Irak teruggekeerd. Het is niet geloofwaardig dat u al die tijd in Zummar heeft verbleven en uit de analyse van het CGVS blijkt dat u geen zicht biedt op uw reële

situatie in Irak. Dit laat vermoeden dat u in Irak over een veilig verblijfsalternatief beschikt, vermoedelijk in de KAR aangezien meerdere elementen (zie hierboven) in die richting wijzen.

Er zijn geen indicaties dat u in de KAR een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal- Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de KAR te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Nog bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast

Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De kopie van een Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs wijzigen evenmin iets aan bovenstaande argumentatie. Voor de volledigheid, u legt geen originele stukken neer, waardoor de herkomst en authenticiteit van beide stukken niet kan worden nagegaan.

Uit uw persoonlijk gedrag kan dan ook worden opgemaakt dat er in uw hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en wordt bijgevolg de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

Het CGVS wijst er nog op dat uw broer S.(...) R.(...) I.(...) H.(...) (OV (...)) - CG (...)) op 2 december 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. De beslissing van het CGVS met betrekking tot zijn asielaanvraag heeft geen invloed op bovenstaande analyse. Ieder dossier wordt namelijk individueel beoordeeld op basis van de specifieke elementen die in het dossier aanwezig zijn (of althans: hoe deze worden aangebracht) of de voorhanden zijnde informatie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/5/1, §2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker citeert het wetsartikel en stelt dat men *kennelijk* van mening is dat hij door zijn gedrag, met name zijn periodes van terugkeer naar Irak, niet langer de subsidiaire bescherming behoeft en dat twijfels rijzen over zijn beweerde gemengde Arabisch-Koerdische origine. Volgens verzoeker werd er op onverantwoorde wijze toepassing gemaakt van artikel 55/5/1, §2, 2°, van de vreemdelingenwet. In zijn middel houdt verzoeker voorts een uitgebreid betoog waarin hij ingaat op een aantal specifieke overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende zijn origine en zijn voorgehouden verblijf in Zumar.

2.2. Nieuwe elementen

Middels een aanvullende nota van 17 mei 2018 voegt de commissaris-generaal de 'COI Focus Irak betreffende de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio' (hierna: de KAR) toe van 14 maart 2018 en de 'COI Focus Irak betreffende de bereikbaarheid van de KAR' via de lucht van 13 april 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal bevestigen of hervormen. Wanneer er aan deze beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan hij de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen.

2.4. Beoordeling

2.4.1. In de bestreden beslissing wordt de op 29 juni 2009 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, §2, 2°, van de vreemdelingenwet. In een eerste deel van de beslissing worden een reeks vaststellingen opgesomd, waarna de conclusies volgen.

De commissaris-generaal wijst er in zijn beslissing op dat uit verzoekers verklaringen en de neergelegde documenten blijkt dat verzoeker herhaaldelijk en voor langere periodes naar Irak is teruggekeerd: tussen 2012 en 2016 zou verzoeker bijna drie volledige jaren in Irak hebben doorgebracht, waar ook de rest van zijn familie verblijft. De langdurige terugkeer, zo stelt de commissaris-generaal, *“toont op zich reeds aan dat (hij) (...) niet langer nood heeft aan internationale bescherming”*. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker aanvankelijk probeerde te verhullen dat hij naar Irak was teruggekeerd, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang brengt en op gespannen voet staat met zijn medewerkingsplicht. De commissaris-generaal leidt verder uit een aantal elementen af dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden gemengde Arabisch-Koerdische afkomst. Zo verklaarde verzoekers broer tijdens zijn asielpcedure dat zijn beide ouders van Koerdische origine zijn en uitte verzoeker zelf een voorkeur voor de bijstand van een tolk Badini in het kader van zijn beroepsprocedure. Verzoekers facebookprofiel blijkt ook melding te maken van Zakho, als zijn verblijfplaats, en een Koerdisch patriotistische inslag te hebben. Tenslotte bleek verzoeker interesse te hebben in deelname aan de activiteiten van de Peshmerga, hetgeen niet spoort met zijn beweerde gedeeltelijke Arabische achtergrond. In de beslissing wordt het vermoeden geuit dat verzoeker in werkelijkheid van Koerdische origine is, hetgeen implicaties heeft voor zijn verblijfsmogelijkheden in Irak.

Tevens wordt gewezen op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij bij zijn terugkeer naar Irak in Zummar zou hebben verbleven omdat zijn verklaringen weinig doorleefd overkomen en zijn broer verklaarde dat de familie na de vernieling van Zummar jarenlang in een vluchtelingenkamp in Zakho zou hebben verbleven. De commissaris-generaal stipt ook aan dat verzoeker geen goede reden kan aangeven waarom zijn familie en zijn schoonfamilie Mosul verlieten om naar het landelijke Zummar te gaan en dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat hijzelf of zijn (schoon-)familie daadwerkelijk in Zummar zou hebben verbleven. Met betrekking tot zijn paspoort wordt in de beslissing geopperd dat dit geen uitsluitel biedt over zijn verblijfplaats en dat hieruit blijkt dat hij regelmatig de grens tussen de KAR en Turkije overstak. Het is echter, zo merkt de commissaris-generaal op, weinig waarschijnlijk dat verzoeker probleemloos heen en weer kon reizen tussen Turkije en de KAR enerzijds en Zummar in Centraal-Irak anderzijds, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat duizenden ontheemden de grootste moeite ondervonden om naar Zummar terug te keren. Vervolgens, zo betoogt de commissaris-generaal, is het frappant dat verzoeker, ondanks de spanningen en problemen waaraan zijn familieleden in Zummar zouden zijn blootgesteld, nooit een verblijfsalternatief heeft gezocht om zijn familie in veiligheid te brengen. Het komt ook weinig doorleefd over dat verzoeker zijn familie in betwist gebied achterliet, terwijl hij op zijn eentje meermaals ‘ter ontspanning’ naar Turkije zou zijn gereisd. De commissaris-generaal erkent tot slot dat verzoeker een zekere kennis van Zummar tentoonspreidt, maar dat hij niet aannemelijk maakt dat hij er effectief bijna drie jaar zou hebben verbleven.

Volgens de commissaris-generaal kunnen verzoeker en zijn familieleden zich als etnische Koerden in de KAR vestigen omdat hij niet aantoont dat hijzelf en zijn familieleden in Mosul en Zummar geregistreerd zijn. Met betrekking tot de ingeroepen vrees tenslotte, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen elementen zijn die aantonen dat verzoeker in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker in Irak over een veilig verblijfsalternatief beschikt, vermoedelijk in de KAR, omdat meerdere elementen in die richting wijzen. Er zijn geen indicaties dat verzoeker in de KAR een reëel risico zou lopen op ernstige schade. De commissaris-generaal besluit als volgt: *“Uit uw persoonlijk gedrag kan dan ook worden opgemaakt dat er in uw hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en wordt bijgevolg de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken”*.

2.4.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in:

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

In casu werd toepassing gemaakt van een intrekking op basis van het “persoonlijke gedrag”.

2.4.3. In volle rechtsmacht heeft de Raad een volledige beoordelingsbevoegdheid zowel ten aanzien van de feiten als van het recht. Het komt hem toe in de bij hem aanhangige zaken zo nodig de toepasselijke wetsbepalingen uit te leggen. Het hierboven geciteerde artikel 55/5/1 werd in de vreemdelingenwet ingevoegd door de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (B.S., 24 augustus 2015) en vormt de omzetting van artikel 19.3, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU).

Artikel 19.3 van de richtlijn 2011/95/EU bepaalt onder andere het volgende:

“Artikel 19

Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiairebeschermingsstatus

(...)

3. De lidstaten trekken de subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) (...)

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiairebeschermingsstatus.”

In artikel 55/5/1, §2, 2°, van de vreemdelingenwet zijn niet enkel de hierboven weergegeven intrekkingsoorzaken uit artikel 19.3, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU opgenomen, maar wordt daarnaast de intrekking voorzien *“ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt”*.

In de parlementaire voorbereiding van de wet die aanleiding gaf tot het nieuwe artikel 55/5/1, wordt de oorsprong van deze laatste intrekkingsoorzaak verduidelijkt: *“Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorziet reeds in die verplichting.”* (MvT bij het wetsontwerp van 13 juli 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl. St.*, Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 26). Vóór de wet van 10 augustus 2015 verleende het (oude) artikel 57/6, 7°, van de vreemdelingenwet de commissaris-generaal immers de bevoegdheid *“om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”*.

2.4.4. Een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus vergt in elk geval een *ex tunc*-benadering. Dit blijkt uit de hierboven aangehaalde memorie van toelichting, waarin wordt gesteld dat de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming moet intrekken *“als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert* (lees: geen reëel risico

loopt op ernstige schade) en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend.”

2.4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 29 juni 2009 de subsidiaire bescherming toegekend werd op grond van de toenmalige veiligheidssituatie in Centraal-Irak. In de ‘vraag tot intrekking van het statuut subsidiaire bescherming’ van 30 juni 2016 wordt gewezen op informatie van de stad Antwerpen betreffende het gedrag van verzoeker sinds 2014 waardoor *“het niet langer aangewezen (lijkt) dat de Belgische autoriteiten hem subsidiaire bescherming verlenen”* (AD RvV 197 519, stuk 28, Landeninformatie, Vraag tot intrekking van het statuut subsidiaire bescherming – DVZ – 30 juni 21016).

2.4.6. In de bestreden beslissing wordt beschreven dat verzoeker tussen 2012 en 2016 bijna drie volledige jaren in Irak heeft doorgebracht. Deze langdurige terugkeer toont volgens de commissaris-generaal *“op zich reeds aan dat u niet langer nood heeft aan internationale bescherming”*. Daarnaast worden in de beslissing twijfels geuit ten aanzien van verzoekers voorgehouden gemengde Koerdisch-Arabische origine en wordt vermoed dat hij in werkelijkheid van Koerdische origine is, hetgeen implicaties heeft voor zijn verblijfsmogelijkheden in Irak. Het wordt ook ongeloofwaardig geacht dat verzoeker tussen 2012 en 2016 in Zummar zou hebben verbleven. Op basis van het gedrag van verzoeker in de periode na de toekenning van zijn status, wordt geconcludeerd dat hij in Irak over een veilig verblijfsalternatief in de KAR beschikt waardoor *“er in uw hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en wordt bijgevolg de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken”*.

2.4.7. De door de verwerende partij gedane vaststellingen naar aanleiding van verzoekers gedrag worden in het verzoekschrift niet met objectieve gegevens weerlegd. Verzoeker tracht in zijn middel alsnog voor te houden dat hij wel degelijk (gedeeltelijk) van Arabische origine is en beweert dat hij bij zijn herhaalde terugkeer wel degelijk in Zummar heeft verbleven. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad op grond van de ‘entry-’ en ‘exit-’stempels in verzoekers internationaal paspoort vast dat verzoeker tussen 25 augustus 2012 en 6 maart 2016 maar liefst dertien keer over en weer reisde tussen Turkije en de KAR (AD RvV 197 519, stuk 27, Documenten, paspoort). Het is niet aannemelijk dat verzoeker ook telkens vanuit de KAR de door de Peshmerga streng bewaakte grens met Centraal-Irak overstak om zich naar Zummar in Centraal-Irak te begeven (Aanvullende nota CGVS, *“COI Focus Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”*, 14 maart 2018, p. 27). Uit de landeninformatie blijkt immers dat ontheemden, die onder andere naar de provincie Ninewa terugkeerden, een veiligheidsscreening moeten ondergaan, over de nodige toestemmingen moeten beschikken van militaire machthebbers, lokale overheden en stamoversten én na hun terugkeer niet alleen geconfronteerd werden met de beschadigingen door de oorlog, maar ook met bedreigingen en discriminatie, zeker indien ze van Arabische origine zijn (AD RvV 197 519, stuk 28, *UNHCR Position on Returns to Iraq*, 14 november 2016, p. 18-19). Verzoekers verklaring tijdens zijn gehoor, dat het oversteken van de grens tussen Ibrahim Khalil in de KAR en Zummar in Centraal-Irak voor hem *“geen probleem”* was (AD, stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS, 3 maart 2017, p. 11), is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Tevens blijkt uit verzoekers facebookprofiel dat hij in de periode van zijn terugkeer naar Irak wellicht in Zakho in de KAR verbleef (AD RvV 197 519, stuk 28, Landeninformatie, *screenshots facebook*). Bovendien blijkt uit zijn *facebookposts* dat hij sterke sympathieën heeft voor de Koerdische zaak, hetgeen twijfels doet rijzen bij zijn beweerde (gedeeltelijk) Arabische origine. Uit de verklaringen van zijn broer blijkt bovendien dat de ouders van verzoeker beiden van Koerdische origine zijn (AD RvV 197 519, stuk 11 a, gehoorverslag CGVS H. S. R. I., 18 oktober 2016, p. 4) en dat de familie van verzoeker ondertussen reeds jarenlang in Zakho verblijft omdat het leven in Zummar sedert de inval van Daesh op 2 augustus 2014 onmogelijk geworden is (*Ibid.*, pp. 9-11 en 18-19).

De loutere affirmaties in het verzoekschrift worden niet ondersteund met enig begin van bewijs van een actuele link met Mosul of Zummar in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, terwijl de commissaris-generaal zijn vermoeden, dat verzoeker in de KAR heeft verbleven, baseert op talrijke concrete aanwijzingen.

Verzoeker slaagt er in zijn middel ook niet in aannemelijk te maken dat hij ten aanzien van de KAR een vrees voor vervolging kan doen gelden, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of aldaar een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beweert weliswaar in zijn middel dat Irakezen die geregistreerd zijn in Centraal-Irak niet zouden worden binnengelaten in de KAR, maar hij verzuimt om aan te tonen dat hij in Mosul of in Zummar geregistreerd zou zijn. Bovendien verheldert verzoeker niet hoe hij er dan in geslaagd zou zijn om talrijke keren de KAR in en uit te reizen.

De Raad concludeert dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt de bevinding aan het wankelen te brengen dat hij thans over een veilig verblijfsalternatief in de KAR beschikt.

De Raad merkt op dat in de beslissing op goede gronden wordt geconcludeerd dat verzoeker thans over een verblijfsalternatief in de KAR beschikt.

2.4.8. Uit de bestreden beslissing kan niet worden opgemaakt dat het gedrag van verzoeker erop wijst dat hij *ab initio* geen reëel risico liep op ernstige schade waardoor bewezen zou zijn dat de subsidiaire bescherming hem indertijd ten onrechte zou zijn toegekend (cf. punt 2.4.4). Het gebrek aan een *ex-tunc*-benadering leidt ertoe dat verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij in zijn middel stelt dat door de commissaris-generaal “op onverantwoorde wijze toepassing (werd) gemaakt van artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet”. De overwegingen uit de bestreden beslissing kunnen hoogstens aanleiding geven tot het besluit dat de verleende internationale bescherming niet langer nodig is, zoals ook in verschillende passages tot uitdrukking komt (cf. punt 2.4.6), maar kunnen niet verantwoorden dat de op 29 juni 2009 toegekende subsidiaire bescherming op grond van het latere persoonlijke gedrag van verzoeker in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 2°, van de vreemdelingenwet wordt ingetrokken.

Op dit punt is het middel gegrond, waardoor de bestreden beslissing dient te worden hervormd.

Ter terechtzitting werd de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal hiermee geconfronteerd, waarbij zij voorhield dat het een beleidskeuze is van de commissaris-generaal om in gevallen zoals dat van verzoeker over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in plaats van de beschermingsstatus op te heffen. Deze beleidskeuze lijkt echter niet in overeenstemming te zijn met de vreemdelingenwet.

2.4.9. De Raad stipt aan dat artikel 55/5 van de vreemdelingenwet onder andere het volgende bepaalt:

*“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.
(...)”*

2.4.10. In zijn beslissing van 29 juni 2009 kende de commissaris-generaal aan verzoeker de subsidiaire bescherming toe op grond van de toenmalige veiligheidssituatie in Centraal-Irak en het geloofwaardig karakter van de afwezigheid van een reëel binnenlands vluchtalternatief (AD RvV 197 519, stuk 17, toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, p. 2). Op grond de beschikbare gegevens kan niet afdoende worden ontkracht dat verzoeker geboren is in en/of oorspronkelijk afkomstig is uit Mosul, noch dat hij ooit in Zummar in Centraal-Irak heeft verbleven, hetgeen zijn kennis over deze regio zou kunnen verklaren. De commissaris-generaal maakt wel voldoende aannemelijk dat verzoeker zich, wellicht sinds 2012, in overeenstemming met artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet in een deel van zijn land van herkomst kan vestigen waar hij geen gegronde vrees heeft voor vervolging en geen reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker toont niet in het minst aan dat hij omwille van de gronden uit het Vluchtelingenverdrag of om andere redenen internationale bescherming zou behoeven ten aanzien van de KAR en weerlegt de landeninformatie niet waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de KAR geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio’, 14 maart 2018). Behoudens zijn loutere beweringen dat burgers uit Centraal-Irak niet zouden worden binnengelaten in de KAR, waarbij verzoeker bovendien naliet om te staven dat hij thans effectief in Mosul of in Zummar geregistreerd zou zijn, heeft verzoeker geen voorbehoud geformuleerd bij een verblijf in de KAR.

Bijgevolg lijken de omstandigheden op grond waarvan aan verzoeker op 29 juni 2009 de subsidiaire bescherming werd verleend, niet langer te bestaan, waardoor deze bescherming overeenkomstig artikel 55/5, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet dient te worden opgeheven. Aangezien verzoeker - zoals gezegd - sinds 2012 gedurende drie volledige jaren hoofdzakelijk in de KAR heeft verbleven, lijkt

de verandering van de omstandigheden een duurzaam karakter te vertonen, zoals bedoeld in artikel 55/5, eerste lid, tweede zin, van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, dient de bestreden beslissing te worden hervormd. De op 29 juni 2009 toegekende subsidiaire bescherming wordt opgeheven in toepassing van artikel 55/5 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Aangezien het middel gedeeltelijk gegrond werd bevonden, komt het passend over de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij wordt opgeheven.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN